

DESIRE®

Maureen Childová
Zůstane to v rodině

MAUREEN CHILDOVÁ

ZŮSTANE TO V RODINĚ

PŘEKLAD

IRENA PETRA NOVÁKOVÁ

Milá čtenářko,

dubnové tituly edice Desire Vás jistě potěší nejen notnou dávkou romantiky a vášně, ale i humorem, který je naprosto právem považován za koření života. Hned v prvním příběhu s názvem Osudová proměna se potkáte s mladými lidmi, kterým jejich první vztah nevyšel a zůstalo jim jen pošramocené sebevědomí. Přečtete si, jak si navzájem pomáhali, až to skončilo nečekaným poznáním, že už nemusí nikoho hledat, protože patří k sobě... V povídkách Zůstane to v rodině a Láska nelže hrdinky rozpoutají riskantní hru, když předstírají, že jsou někým jiným, než za co je objekt jejich zájmu považuje. Ovšem odvážným štěstí přeje, a tak tyto mladé ženy nejen splní svou misi, ale ještě jako bonus najdou toho pravého.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Maureen Childová

ZŮSTANE TO V RODINĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Jet Set Confessions

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Irena Petra Nováková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5736-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5737-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5738-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ty ses snad úplně pomátl.“ Luke Barrett zíral přes pokoj na svého dědečka. „Říkal jsi, abych se zastavil, že si vážně promluvíme. Ale tohle není debata, dědo. Tohle jsou nesmysly.“

Jamison Barrett se zvedl od stolu a Luke si téměř okamžitě s obdivem uvědomil, že se starý pán ve svých osmdesáti letech stále drží vojensky zpříma. V dobré kondici a plný sil byl Jamison mužem, se kterým je nutno počítat, ostatně tak jako vždycky. Měl perfektně sestříhané ocelově šedé vlasy, na míru šitý tmavomodrý oblek s proužkem a výraznou červenou kravatu. Pohled, který věnoval svému vnukovi, nevěstil nic dobrého.

„Už bys měl vědět, že starým lidem se nemá říkat, že se zbláznili. Jsme na to citliví.“

Luke zavrtěl hlavou. Děda měl tvrdohlavost vrozenou, na to už byl zvyklý. Ale před pár měsíci vyvolal starý pán velký rozruch svým nápadem a nehodlal změnit názor.

„Opravdu nevím, jak to vyjádřit jinak,“ trval na svém Luke a cítil se stejně frustrovaně, jako když s tím děda přišel poprvé. „Pokud prezident společnosti udělá obrat o sto osmdesát stupňů a hodlá se zbavit její nejvýnosnější části, tak je to jasné bláznovství.“

Jamison se zvedl od stolu, zjevně ve snaze dostat schůzku na přátelštější úroveň. „Nemám v úmyslu opouštět svět technologií. Chci se jen vrátit trochu zpátky –“

„Jasně,“ skočil mu Luke do řeči, „k dřevěným houpacím koním, jízdám kolům a skateboardům.“

„Jsme především hračkařská společnost,“ připomněl mu Jamison. „Jsme na trhu už víc než sto let, zatraceně.“

„Ale dorostli jsme do společnosti Barrett Toys and Tech,“ poznamenal Luke.

„Rostli jsme špatným směrem,“ odsekl Jamison.

„Nesmysl,“ vydechl Luke a snažil se ovládnout podráždění. Vždycky důvěřoval dědovu úsudku, ale tentokrát s ním hodlal bojovat, protože cesta do budoucnosti rozhodně nepovede přes minulost.

„Mám studie, které mě podpoří.“

„A já ztráty a zisky, které dokážou, že se mýlíš.“

„Jistě, vyděláváme spousty peněz, ale je to jediné, co chceme?“

Lukovi poklesla čelist: „Vzhledem k tomu, že to je cíl podnikání, odpověděl bych *ano*.“

Jamison zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Míval jsi větší nadhled.“

„Ano. Taky byly doby, kdy jsi mi naslouchal.“ Luke podrážděně strčil ruce do kapes a letmo se rozhlédl po dědově pracovně.

Znal ji dobře, byla útulná a ke starému pánovi se dobře hodila. Rozlehlé místnosti vévodil obrovský ručně vyřezávaný mahagonový stůl. Kdyby snad někdy do těchto míst ve vnitrozemí dorazily přílivové vlny, mohl by se děda na tomto monstře plavit celé dny.

Na stěnách vymalovaných smetanovou barvou visely zarámované plakáty nejpopulárnějších hraček

z průběhu let a police, které lemovaly rodinné fotografie, byly přeplněny knihami vázanými v kůži. Bylo vidět, že je někdo skutečně četl. Honosná viktoriánská pracovna působila jako kontrast k současné době.

Ale to i Jamison sám.

„Nechci se o tom s tebou znovu dohadovat, dědo,“ snažil se Luke potlačit netrpělivost, která mu zněla v tónu. Vděčil starému muži za všechno. Jamison se svou ženou Loretou Lukea a jeho bratrance Colea vychovali, když oba chlapci přišli naráz o rodiče při pádu malého letadla. Lukeovi bylo tenkrát deset a Coleovi o dva víc, když se zničení a plní zármutku přistěhovali ke svým prarodičům. Jamison a Loretta se jich ujali a přes vlastní zármutek nad náhlou ztrátou obou synů a snach oběma vnukům poskytli lásku, ochranu a pocit, že jejich svět neskončil.

Luke a Cole vyrostli a začali pracovat pro společnost s vědomím, že ji jednou převezmou. Existovala již více než sto let a vždycky byla o něco napřed, přestože to bylo riskantní. Když byl Luke na vysoké a přesvědčoval svého dědečka, že v technických hračkách je budoucnost, Jamison nezaváhal.

Zaměstnal nejlepší technické návrháře, kteří byli k mání, a hračkářská firma Barrett se stala ještě větší a úspěšnější. V současnosti byla na špičce. Byla považována za jednu z největších hračkářských a technologických společností na světě. Posledních pár let stál Luke ve vedení technické divize a Cole měl na starosti tradičnější produkci.

Colea pochopitelně netěšilo, že je Luke zjevným dědicem, obzvlášť protože byl o dva roky mladší, ale oba bratrance to celkem zvládali. Většinou.

Teď ani jeden nevěděli, na čem jsou. Všechno proto, že se Jamison Barrett upnul na tenhle nesmysl...

„Nejde o to, že se dohadujeme, Lukeu,“ pronesl Jamison zjevně podrážděně. „Jde o to, co vidím po každé, když vyjdu ven z kanceláře. Sakra, kdybys nebyl pořád přilepený k telefonu jako všichni kolem, viděl bys to taky.“

Luke se snažil potlačit naštvání. Tenhle argument slyšel v posledních měsících stále dokola. „Ne, tohle už znovu ne.“

„Ale ano, přesně tohle. Jde totiž o děti, Lukeu. Jsou srostlé se svými telefony, počítači a tablety jako ty se svými maily.“ Jamison rozhodil rukama do výšky. „Dřív děti běhaly venku s kamarády, tropily neplechu, lezly po stromech, chodily plavat. Sakra, když jste byli malí, byli jste s Colem v neustálém pohybu. Přinutit vás zůstat doma a číst, to byla pro vás muka!“

To je všechno pravda, pomyslel si Luke, ale řekl jen: „Časy se mění.“

Jamison se zamračil. „Ne vždy k lepšímu. Dnešní děti jsou neustále on-line. Nosí sluchátka, aby spolu mohli mluvit, aniž by se vůbec museli potkat. Místo toho, aby šli ven, staví si domečky na stromech virtuálně a dobrodružství prožívají s herními konzolami. Zatraceně, většina dětí už dneska asi ani neumí jezdit na kole.“

Luke zavrtěl hlavou. „Jízda na kole je nenaučí orientovat se ve světě, který se mění na digitální.“

„Správně. Digitální,“ přikývl Jamison prudce. „A kdo vám opraví auta, klimatizace, nebo záchod, až se porouchá. To budeš čurat digitálně? A v domech budete mít parádně horko, jestliže budete používat jen virtuální klimatizaci.“

„To je směšné,“ zamumlal Luke překvapený, že se nechal vtáhnout do téhle debaty. Přemýšlel, kam se poděl jeho vizionářský dědeček. „Dědo, starší

generace si na tu mladší vždycky stěžuje, a teď to děláš i ty. Nikdy jsi nebyl ten typ člověka, který by se ohlížel. Vždycky tě víc zajímala budoucnost než minulost. Tohle se ti nepodobá.“

„Časy se mění,“ odsekl mu Jamison jeho slovy. „A já mluvím o budoucnosti. Existují studie o tom, co věčné zírání do obrazovek dělá s dětskou myslí. Proto jsem chtěl, abys přišel. Abys je viděl. Aby sis je přečetl. Aby ti aspoň něco došlo a abys připustil, že můžu mít pravdu.“

S tím se Jamison otočil a začal listovat v papírech a ve spisech naskládaných v hromádkách na stole. Něco si mumlal, prohlížel list po listu a znovu kontroloval, co prohlédl.

„Měl jsem to přímo tady. Vytiskla Donna dneska ráno všechno?“ Obrátil se zpátky k Lukeovi. „Nemůžu to teď najít a ať se propadnu, jestli dokážu přijít na to, proč –“

Luke se zamračil. „Na tom nezáleží.“

„To se ale šeredně pleteš. K čertu, Lukeu, já se nehodlám podílet na ničení dětí.“

„Ničení?“ Zíral na něj užasle Luke. „Pomáháme jim rozvíjet se, motivujeme je, aby se učili číst –“

„To můžou dělat rodiče, když jim budou číst před spaním.“

„Mrňata se díky našim hrám učí barvy a řeší skládačky.“

„To můžou i s krabicí pastelek.“

„Bože můj, ty jsi ale paličák.“

„Hm, tak nejdřív jsem blázen a teď ještě starý a tvrdohlavý,“ blýsklo se Jamisonovi v očích. „Jediné, co ti můžu říct je, že jsem mnohem bystřejší než ty, když tohle nevidíš.“

Luke si oběma rukama prohrábl vlasy. Třeba do dědovy pracovny vůbec nešel. Třeba je doma, spí

a má noční můru. Nebo cestou sem někde ostře zatočil a nějakým řízením osudu skončil v pekle.

Děda byl vždycky přede všemi o krok vepředu. Tenhle obrat Lukea rozhodil. Jako by mu Jamison nedůvěřoval, že zodpovědně převezme kormidlo společnosti. Nejprve ho hýčkal a teď mu podtrhává zpod nohou koberec. Zhluboka se nadechl a připomněl si, že starého pána, který ho momentálně doháněl k šílenství, skutečně miluje. „Víš co? Teď se asi neshodneme. Musíme se přestat kvůli tomu hádat a bude lepší, když se oba budeme držet toho, co děláme.“

Nebo alespoň toho, co dělali posledních pár měsíců. Když se Jamison Lukeovi poprvé svěřil s nápadem zredukovat technologickou divizi, pohádal se s ním Luke do krve. Pak mu předložil svůj návrh, ale ten Jamison okamžitě zavrhl. Nebylo to poprvé, co si vjeli do vlasů, ale tahle hádka znamenala něco víc. Víc než ty předchozí. Luke si postavil hlavu, ze společnosti odešel a rozhodl se postavit na vlastní nohy. Když už kvůli ničemu jinému, chtěl dědečkovi dokázat, že si za svými plány a návrhy stojí. A že technické hračky jsou opravdu písni budoucnosti.

„Takže to je všechno? Naše cesty se rozdělí? Tvoje poslední slovo?“

Podíval se do známých tmavě zelených očí. Měl pocit, jako by se propast mezi nimi rozšiřovala každou vteřinou. Odteď se Luke zaměří na budování vlastní moderně zaměřené hračkářské společnosti. Go Zone. „Ano, dědo. Minulost nemůže vystavět budoucnost.“

„Budoucnost bez minulosti neexistuje,“ podotknul Jamison.

„To je pořád dokola,“ zabručel Luke. „Pokaždé, když o tomhle mluvíme, říkáme oba tytéž věci a ani

jeden toho druhého nepřesvědčíme. Stojíme na protilehlých březích, které nespojuje žádný most. Pro mě bude lepší, když půjdu svou cestou.“

„Tvoje babička kvůli tomu všemu včera večer plakala.“

Lukea bodl ostrý pocit viny, ale pak se nad tím zamyslel. Loretta Barrettová byla stejně tvrdá jako oni dva. Děda byl dost mazaný, aby se ve snaze spor vyhrát pokusil využít svou ženu. „Ne, neplakala.“

Jamison se zamračil. „Neplakala,“ připustil. „Trochu se zlobila. Ale plakat mohla. A určitě bude.“

Luke se nadechl a zavrtěl hlavou. „Jsi fakt nemožný.“

„Dělám, co můžu, Lukeu. Patříš sem. Nemůžeš si jen tak odejít.“

Luke si skutečně myslíval, že k Barrett Toys patří. Ale věci se změnily, když starý pán začal měnit názory. Luke to považoval za nedostatek víry. Dědeček ho vždycky motivoval, důvěřoval mu. Tohle Luke cítil jako zradu. Jeho nová společnost byla malá, ale najal několik skvělých návrhářů, kteří právě ukončili vysokou a byli plni nápadů, jež by mohly otrást světem moderních hraček. Luke doufal, že do konce roku rozjede výrobu ve velkém.

Rozhodl se tak, protože byl frustrovaný z dědovy změny, ale nyní byl odhodlaný pokračovat. Jamison se možná rozhodl otočit k pokroku zády, ale Luke ho vítal s otevřenou náručí.

„Tohle je Barrettova hračkářská společnost,“ poznamenal Jamison. „A Barrettovi ji vedou od samého začátku, Lukeu. Rodina. To je to nejdůležitější.“

Právě tato skutečnost všechno ještě zhoršovala.

„Jsme stále rodina, dědo,“ připomněl mu a vlastně i sobě Luke. „Kromě toho tu máš Colea, který společnost může řídit, když se rozhodneš odejít do důchodu.“

„Cole nejsi ty,“ odpověděl Jamison bez obalu. „Mám toho chlapce rád, ale tvou hlavu na podnikání nemá.“

„Naučí se to,“ odpověděl Luke, i když tomu sám nevěřil. To byl přesně důvod, proč se Jamison rozhodl pro Lukea jako pro svého nástupce. Cole se o každodenní pracovní povinnosti moc nezajímal. Bavilo ho být ve vedení a měl rád peníze, ale úkoly spíš delegoval, než aby na nich pracoval.

„Vždycky jsi byl paličák,“ odpověděl Jamison.

„To by mě zajímalo, kde jsem k tomu přišel,“ poznamenal Luke sarkasticky.

„Zásah,“ přikývl Jamison. „Tak dělej, co musíš, a já budu dělat to svoje.“

Luke nesnášel, když mezi ním a dědou bylo napětí. Jamison Barrett byl v Lukeově životě stabilní bod. Starý pán ho naučil rybařit, nadhazovat v baseballu i vázat kravatu. Naučil ho všechno kolem podnikání i to, jak jednat se zaměstnanci. Byl tu pro něj. Vždycky. A on měl teď pocit, jako by ho opouštěl. Ale ať se snažil, jak se snažil, nedokázal vymyslet, jak by mohli z této situace oba vyjít vítězně.

„Pozdravuj babičku.“

Vyšel z místnosti dřív, než děda odpověděl, a zavřel za sebou dveře. Ústředí společnosti bylo na Foothill Range v Kalifornii a většina lehce tónovaných oken, kterými dovnitř proudilo dost slunečních paprsků, aby v místnostech bylo příjemné světlo, vyhlížela na palmy, další budovy a parkoviště. Poblíž byla zatravněná nezastavěná plocha.

Jamisonova sekretářka Donna vzhlédla od počítače. Bylo jí dost přes padesát a pro Jamisona pracovala už třicet let. „Ahoj, Lukeu.“

„Ahoj,“ odpověděl Luke a věnoval dveřím dědovy kanceláře poslední pohled. Nelíbilo se mu, že takhle

odchází, ale neměl na vybranou. Stále ještě zamračený se zeptal: „Je tady Cole?“

„Je.“ Donna kývla směrem k řadě kanceláří na druhé straně místnosti.

„Díky.“ Zamířil ke kanceláři svého bratrance, rázně zaklepal, otevřel dveře a nahlédl dovnitř. „Jak se vede?“

„Ahoj,“ usmál se na něj Cole. I v obleku vypadal jako typický kalifornský surfař. Opálený, ve skvělé kondici, s vyšisovanými vlasy od slunce a s modrýma očima byl Cole okouzlejším představitelem společnosti. Chodil s potenciálními klienty na obědy, scházel se s výrobcí, protože obvykle dokázal lidi přemluvit prakticky k čemukoliv. „Jdeš za dědou?“

„Už jsem u něj byl.“ Luke se ramenem opřel o zárubeň a uvědomil si, jak se Coleova kancelář liší od dědečkovy. Byla pochopitelně menší, ale to se dalo předpokládat. Bylo to v něčem jiném. Pracovní stůl byl z oceli a skla, minimalistická židle z černé kůže. Police lemovaly hračky, které jejich firma za ta léta vyrobila, a stěny byly posety profesionálními fotografiemi Coleovy manželky Susan a jejich synka Olivera při lyžování ve Švýcarsku, u pyramid v Egyptě, na soukromé jachtě. Colea vždycky víc zajímala zábava než vydělávání peněz, které tu zábavu umožňovaly. Luke myšlenku radši opustil a podíval se bratranci do očí. „Jen jsem tě chtěl upozornit, že pořád nemá radost z toho, že odcházím.“

Cole se opřel do židle a propletl si prsty. „To mě nepřekvapuje. Byl jsi *zlatý chlapec*, předurčený k tomu, abys pokračoval ve vedení Barrett Toys...“ Hořkost mu zabarvila tón, ale na to byl Luke zvyklý.

„To se změnilo.“

„Jen proto, že jsi odešel,“ zavrtěl bratranec hlavou. „Děda je odhodlaný přivést tě pěkně zpátky do rodného hnízda.“

Luke se odtáhl od stěny. „To se nikdy nestane. Mám svou vlastní společnost.

Cole se líně pohupoval na židli. „Ale to není Barrett, že ne?“

Ne, to opravdu není Barret. Zakládat firmu bylo zábavné. I když náročné. Ale nebylo to jako řídit Barrett Toys. Věnoval rodinné firmě spoustu práce a taky srdce. Ale jak by mohl sebevědomě řídit firmu s pocitem, že mu děda nevěří? „Bude. Jednou určitě,“ odpověděl odhodlaně.

„Tak jo,“ zvedl se Cole od stolu a začal si oblékat sako. „Mám pracovní oběd.“

„Jasně. Jen...“ vzpomněl si na dědu, jak hledal v papírech a jak u toho vypadal zmateně, že je nemůžeme najít. „No, průběžně mě o dědovi informuj, ano?“

„Proč?“

Luke pokrčil rameny. „Stárne.“

„Měl by tě slyšet,“ uchechl se Cole.

„Ano, já vím,“ přikývl Luke a pomyslel si, že to, kvůli čemu přišel, aby se ještě jednou zkusil s dědou dohodnout, splnil. Teď už byl čas pohnout se dál. „Fajn. Musím chytit letadlo. Pozdravuj ode mě Susan a Olivera.“

„Rád.“

Odešel a ani se neohlédl.

Jamison stál v otevřených dveřích své kanceláře a pozoroval svého vnuka. Příliš známý záchvěv frustrace ho přiměl vrátit se ke starému zvyku cinkat si v kapse mincemi.

„Slyším cinkání.“

Jamison okamžitě přestal a střelil pohledem po své sekretářce.

„Nefunguje to, že ne?“ zeptala se.

„Nikdo neslyší rád: *„Já jsem ti to říkal“*, Donno.

„Já jsem to neřekla,“ pokrčila rameny.

„Ale myslela sis to.“

„Jestliže jsi tak dobrý čtenář myšlenek,“ opáčila Donna, „měl jsi vědět, je chyba zmínit se o tom, že Loretta brečela.“

Měla pravdu. Nikdo, kdo znal jeho ženu, by nevěřil, že se kvůli tomu rozplakala.

„Dobře,“ připustil neochotně, „máš pravdu.“

„Nemůžu říct, že mě to netěší. Vždycky je příjemné mít pravdu.“

Zamračil se na ženu, která ho začala ignorovat a znovu cosi fukala do počítače. Donna s ním byla třicet let a nikdy mu to neopomněla dát najevo.

Jamison potřásl hlavou a obrátil pohled zpět k Lukeovi, který krácel k výtahu a cestou se zastavoval, aby si popovídal s několika lidmi. Odcházel a Jamison neměl ani zdání, jak ho dostat zpátky. Nastal čas na těžký kalibr.

„Ta žena, o které jsi mi vyprávěla. Pořád si myslíš, že by dokázala pomoci?“

Donna přestala psát a vzhlédla. „Podle všeho je báječná. Tak snad ano.“

Jamison přikývl. Chtěl svého vnuka zpátky, zatraceně. Jak by jinak mohl odejít do důchodu, kdyby Luke nebyl ve firmě a nepřevzal ji? Cole byl dobrý v tom, co dělal, ale na vedení a rozvíjení firmy neměl. Potřeboval Lukea.

„Hm, zkoušel jsem to po dobrém,“ mumlal si, „teď je čas přitlačit.“

„Šéfe... jestli na to Luke přijde, zvrtně se to ještě hůř.“

Odmítavě máchl rukou. „Pak se budeme muset postarat, aby na to nepřišel, co? Zavolej jí, Donno. Počkám ve své kanceláři.“

„Mám z toho špatný pocit,“ řekla, ale zvedla sluchátko a začala vytáčet číslo.